

РЕШЕНИЕ

№ 568

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **8329** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по постъпила касационна жалба от Д. Г. Л., депозирана чрез пълномощника му адв. И. Д. от АК-К. против Решение /без номер/ от 09.01.2020 г., постановено по АН дело №9647/2019 г. на СРС, НО, 6-ти състав, с което е потвърдено НП № 19-4332-004261/13.03.2019 г., издадено от Началника Група при ОПП-СДВР. Със същото на касатора са наложени две административни наказания: „глоба“ в размер на 20 лева за нарушение на чл.132, т.3 ЗДвП и „глоба“ в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б.В ЗДвП. В жалбата се релевират доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до материална незаконосъобразност на решението – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Твърди се, че в хода на въззивното производство не са събрани никакви доказателства досежно извършването на виновно деяние от страна на жалбоподателя, вследствие на което неправилно е прието, че Л. е автор на деянието. Ответникът по касационната жалба СДВР, отдел „Пътна полиция“ не е изразил становище по същата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било НП № 19-4332-004261/13.03.2019 г., издадено от Началника Група при ОПП-СДВР. Със същото на Д. Г. Л. са наложени две административни наказания: „глоба“ в размер на 20 лева за нарушение на чл.132, т.3 ЗДвП и „глоба“ в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б.В ЗДвП за това, че на 17.12.2018 г. около 19:42 ч. на [улица]в [населено място], като водач на автобус Мерцедес К. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Столичен автотранспорт, по линия №11 с посока на движение към ул. М. на спирка на МГТ О. купел [жилищен адрес] като при превозване на пътници не затваря предпоследната врата на автобуса преди потеглянето си и реализира ПТП със слизача на спирката пътничка, която паднала на земята. Водача на автобуса спрял и веднага потеглил отново и напуснал мястото на ПТП без да уведоми за това органите на МВР.

Въззивният съд е разгледал законосъобразността на обжалваното пред него НП на всички основания, като е приел, че в хода на АНП не са допуснати процесуални нарушения. При съставяне на АУАН и издаване на НП от надлежно оправомощени за това лица са спазени изискванията на чл.42 и на чл.57 ЗАНН относно съдържанието им. И в двата акта по идентичен начин и изчерпателно са описани нарушенията и обстоятелствата, при които са извършени. Точно, ясно и подробно е описана фактическата обстановка и обстоятелствата, довели до ПТП, такива, каквито са описани от свидетеля очевидец, подал сигнала за произшествието. СРС подробно се е мотивирал защо е приел за доказани извършените нарушения. По отношение на първото деяние е приел, че с извършване на същото е причинено ПТП, доколкото водача на автобуса, преди тръгване от спирка, следва да затваря вратите на автобуса, тролейбуса или трамвая и да не ги отваря по време на движение, в резултат на което е пострадала слизача от автобуса пътничка. Тези факти са установени в хода на процеса от събрания доказателствен материал. Следователно водача на автобуса не е осъществил достатъчен контрол на управляваният от него автобус, както го задължава разпоредбата на чл.132, т.3 от ЗДвП. Съдът се е мотивирал защо е приел, че той е разбрал за извършеното от него деяние, при което е приел за безспорно доказано извършеното нарушение. СРС обосновано е приел, че е извършено и второто нарушение на чл.123, ал.1, т.3 ЗДвП. Показанията на свидетелите са установили, че след извършеното нарушение не е останал на мястото до идване на контролните органи. РС е счел, че за първото нарушение правилно е приложена санкционната норма на чл.185 ЗДвП, която предвижда наказание във фиксиран размер от 20 лева. Също така и по отношение на второто нарушение е счел, че наказващият орган правилно е определил размера на наказанието, съгласно параметрите, залегнали в санкционната норма на чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло фактическите и правни изводи на

районния съд. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка са налице извършени две административни нарушения от страна на настоящия касатор.

В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни. Твърдението на касатора, че при уведомяване за издаденото съдебно решение, с което е потвърдено НП, не било приложено копие от самото решение и с това било нарушено правото на защита на касатора е неоснователно. От приложената по делото разписка за връчване на съобщението /приета лично от жалбоподателя/ е видно, че в него е записан изхода от делото, както и условията за неговото обжалване. По отношение на наведените от касатора твърдения, че във въззивното производство не са събрани доказателства, установяващи виновно извършено деяние от нарушителя, настоящата съдебна инстанция също не ги споделя. СРС обосновано и в съответствие със събрания в хода на съдебното производство доказателствен материал е приел, че и двете нарушения са доказани и правилно е ангажирана отговорността на извършилото ги лице по посочените санкционни норми. Разпоредбата на чл.132, т.3 ЗДвП предвижда, че при превозване на пътници водачът е длъжен да затваря вратите на автобуса, тролейбуса или трамвая преди потеглянето и да не ги отваря по време на движение. След като слизащата от автобуса пътничка е паднала при слизане, явно управлявалия го не е упражнил необходимия контрол върху него, вследствие на което е реализирал ПТП. Следва да се отбележи, че за да е налице ПТП по смисъла на §6, т.30 от ДР на ЗДвП е достатъчно да има предизвикано нараняване или смърт на хора. В хода на въззивното производство е установено, че извършилият деянието е разбрал какво се е случило и е напуснал мястото на произшествието. Следователно осъществил е състава и на второто му вменено нарушение на чл.123, ал.1, т.3 ЗДвП. Правилни са изводите на СРС и относно размерите на наложените наказания.

Предвид горното, настоящата касационна инстанция приема, че както във въззивното, така и в административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, обуславящи отмяна на решението на СРС и на НП.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 09.01.2020 г., постановено по НАХ дело № 9647/ 2019 г. на СРС, НО, 6-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.